

četiri strune, kojima je šupljina učinjena od dviju bundeva, zašute samo poslije pretvorbe. Poslije poslanice i poslije pretvorbe pristupe četiri djevojke u oltarskom prostoru za krasni poklonstveni ples. Duge žute haljine opšivene su zlatnim gajtanima, na glavi djevojke nose koprenu. Bosonoge plešu škrtim koracima u ritmu svoje domovine na slavu Božju. Izražajne geste njihovih ruku i pokreti njihovih vrpca izražavaju razumijevanje, puno poštovanja, za misterij sv. Mise. Samo se jedamput okrenu prema zajednici. Svojim gestama kao da žele pozvati ljude u crkvi k oltaru. Na koncu mlade plesačice kleknu u dubokom naklonu pred oltarom. Glavu nagnuvši prema dolje, one drže ruke otvorene prema gore kao znak spremnosti i poniznosti pred Svetim.

Poslije pričesti nose deset malenih svijeća pred oltar. Šest djevojaka završava obred misne žrtve s plesom svijetla. Orijentalno štovanje prirodnih sila ovdje dobiva duboko kršćansko značenje. U odmjerenim koracima i okretajima drže djevojke svijeće za pjesmu »Čudesa Božja sjaju daleko i široko, svijetle zvijezde u svemiru, ljubav Božju odražavajte daleko u mjesečevoj noći, u sunčanom sjaju«. Pjevajući kao i kod Ulaza procesija ponovo napušta oltar.

Prema »Katolisches Sonntagsblatt«,
br. 48, 1965., str. 5. O. F. C.

KONFERENCIJA ZA ŠTAMPU NADBISKUPA CAMARE

Mgr Helder Camara, nadbiskup Recife-a (Brazil) održao je 24. XI 1965. konferenciju za štampu pod naslovom: »Ono što Sabor nije mogao reći«. Donosimo samo neke izvratke. O odgovornosti Crkve u Latinskoj Americi govori ovako: »Nerazvijenost gura Latinsku Ameriku u stanje nedostojno ljudskog stvorenja. Unutar Latinske Amerike koja je kršćanska, sutra će protukršćanski revolt biti neizbježan ako danas u času tlačenja i ropstva, Crkva bude griješila propustom«. On sugerira da hijerarhija Lat. Amerike »zauzme otvoreno stav u prilog nerazvijenih masa; da se nastoji otresti zemlje koju posjeduje, posebno ako je ta zemlja neproduktivna; da, ako do tog dođe, dadne svoju moralnu podršku revolucionarnom nenasilnom pokretu koji će biti u stanju stimulirati garde koji kao da su još u srednjem vijeku i koji se vladaju kao unutrašnji kolonijalisti. Ovaj je kolonijalizam, nastavlja konferencijer, najgori što ga ja poznam. Kod nas još ima srednjovjekovnih barona«. Pošto je odao počast Martinu L. Kingu govornik zaključuje: »Komunisti će sasvim drukčije osjećati i postupati u času kad shvate da oni ne moraju nijekati Boga i vječni život te da bi mogli ljubiti ljude i boriti se za pravdu. Komunisti će tada gledati na religiju s pažnjom i simpatijom jer će je vidjeti spremnu da ne prikriva nepravde počinjene u ime prava vlasništva i privatne inicijative«.

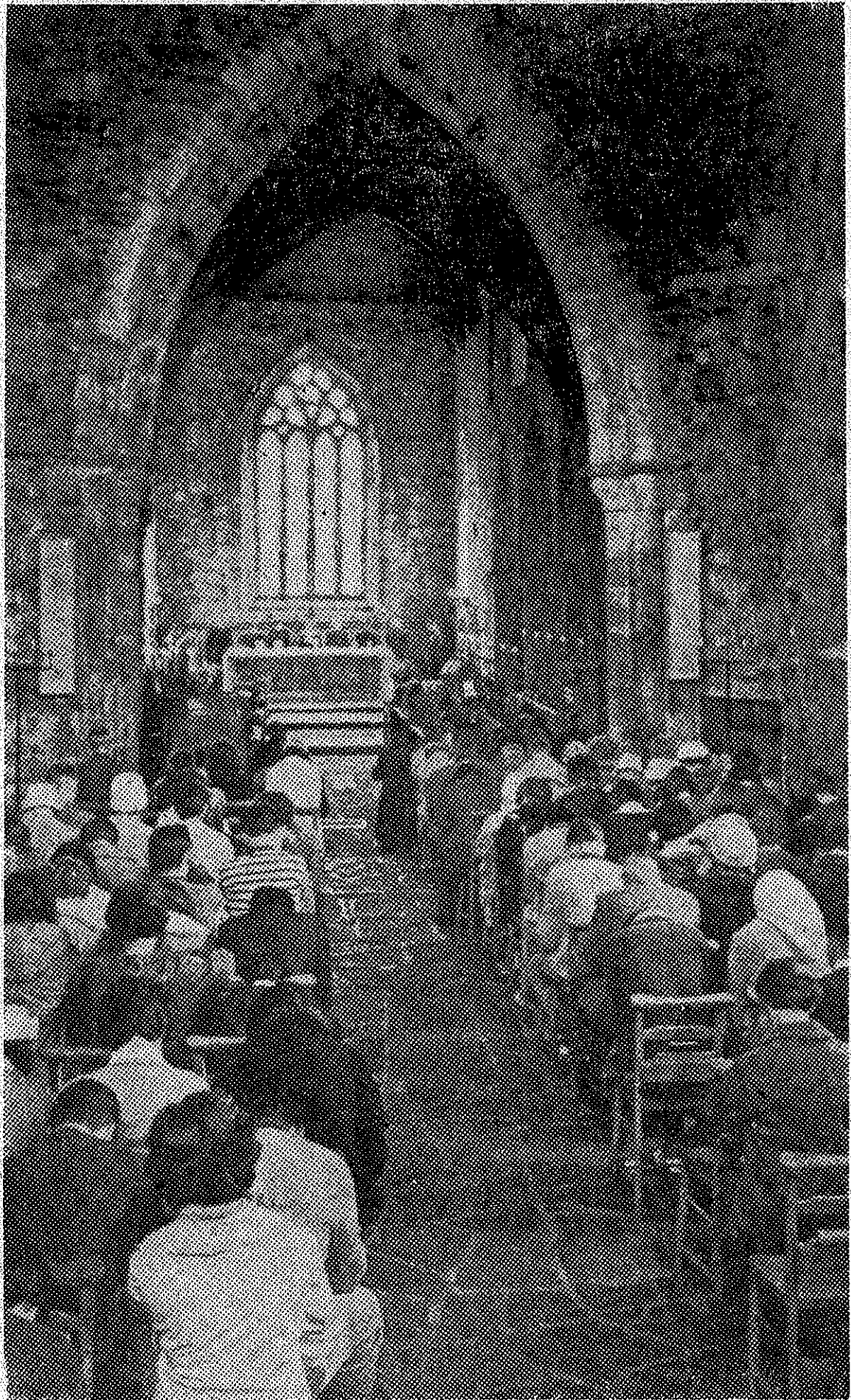
Nadbiskup Camara nije nikada intervenirao u saborskoj dvorani ali je sigurno jedan od biskupa koji imaju najviše utjecaja na II Vatikanskom saboru. Njegov ugled premašuje Lat. Ameriku gdje se ističe brojnim socijalnim poduhvatima i izvanrednom ljubavlju prema siromašnima. Po koji se put govori krivo o proroštvu u Crkvi. Ali ako ima ijedan biskup koji zaslužuje naziv proroka, to je onda Mgr H. Camara. Njegova vjera i siromaštvo, njegova spontanost i smiješak učinili su ga jednim od najživopisnijih i najdjelotvornijih saborskih prelata (»Le Monde«, 27. stud. 1965, str. 10).

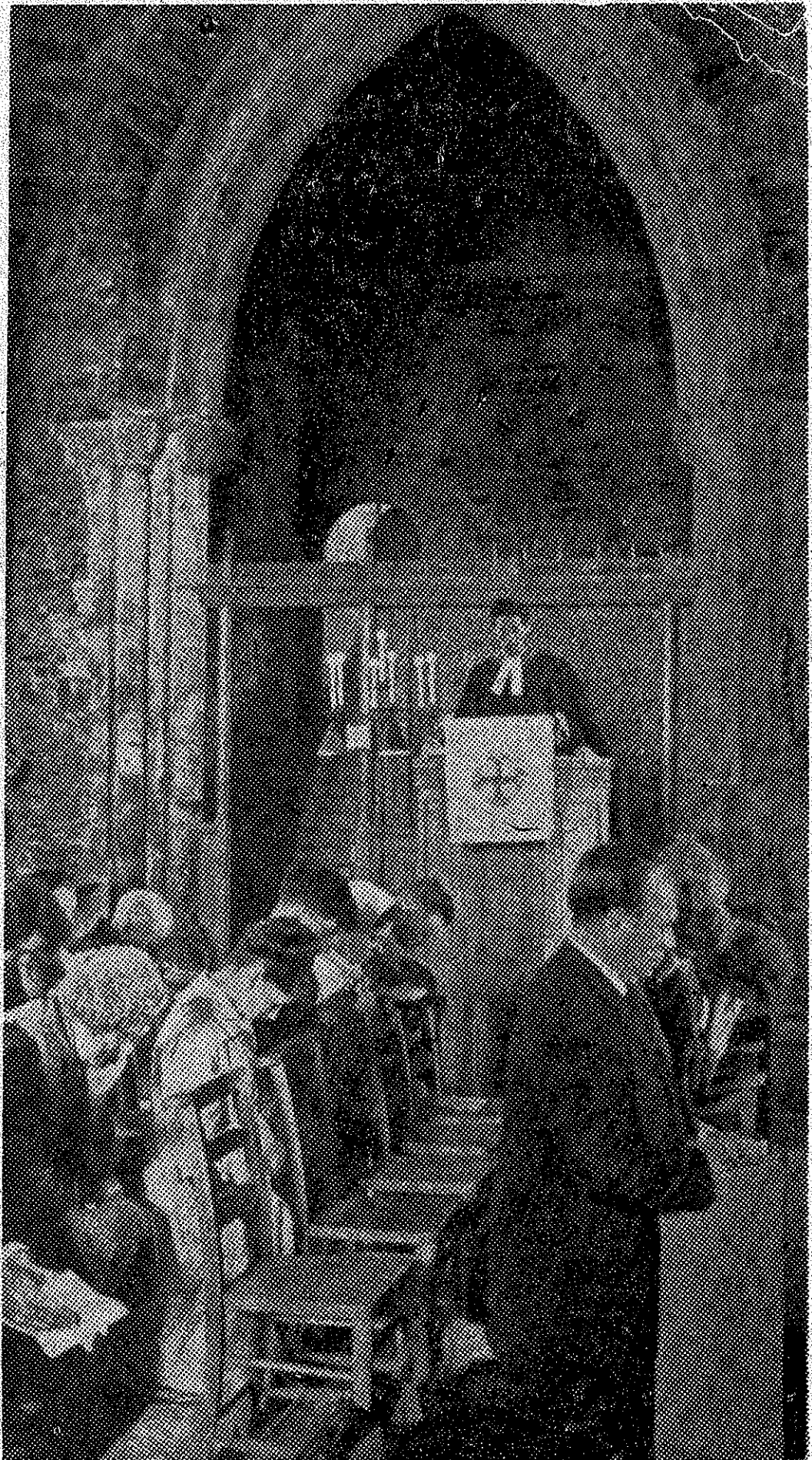
JOS JEDNA KONFERENCIJA ZA ŠTAMPU NADBISKUPA CAMARE

I opet jedna jaka i zanimljiva konferencija. S obzirom na pojednostavljenje života biskupa nadbiskup veli: »Ima dosta biskupa-prinčeva koji ostaju tuđi narodu. Ima ih dosta u Crkvi koji žele biti služeni, koji traže da uvijek budu prvi, koji nemaju poniznosti i realizma da prihvate vjerski pluralizam. Kada ćemo mi biskupi biti tako ponizni i pametni pa naučiti od laika a posebno od novinara kako treba govoriti i zainteresirati druge — govoriti tako da nas razumiju«. O reformi lakolnih kurija veli »da su naši svećenici i naši laici tvrdi prema diecezanskoj kuriji kao mi prema rimskim uredima«. S obzirom na svećenike veli: »Današnji svijet hoće svećenike koji ne moraju gledati na ženu kao sinonim grijeha, da bi bili čisti; koji da bi ljubili nebo ne osjećaju se prisiljenima mrziti zemlju; koji u ljubavi prema ljudima nalaze najbolji način kako ljubiti Boga. Svijet ne sluša svećenike koji uvijek moraliziraju, koji uvijek grde (viču), koji uvijek prose. Naši svećenici nisu sjemeni-štarci. Uspostavimo pravj dijalog s njima. Oni očekuju da mi biskupi prvi prakticiramo ono što smo izglasali«. S obzirom na redovnike kaže: »Velike kuće, prebogat kapele, prostrana zemljišta su vrlo često skandali, kod nas, u trećem svijetu«. S obzirom na laike tvrdi: »Po koji put su laici klerikalniji negoli sami svećenici. Po koji put laici čine klerikalnima svećenike«. Obzirom na jubilej što ga je najavio Papa veli: »Mi se nadamo da će jubilej oprostiti sve cenzure što ih je udario sveti Oficij i da će dati izvanredne olakšice našoj braći, svećenicima koji su nas ostavili« (»Le Monde« 3. pros. 1965, str. 10).

BRATSTVO NA IONI

Godine 1938. u Škotskoj je prijetila gospodarska kriza. Dr. George Mac Leod, evangelički reformirani župnik jedne industrijske zajednice u Glasgowu pokušao je da ublaži teške posljedice nezaposlenosti kod obitelji svoga okruga. Imao je uspjeha — no na veliko začuđenje svojih prijatelja napusti naglo svoju župsku službu i povuče se na otok IONA na zapadnoj obali Škotske. Htio je u tišini razmišljati o tom, kako bi obnovio život Crkve, koji u temelju mimoilazi današnji socijalni i društveni svijet. Osnovao je bratstvo, koje je imalo služiti ovom cilju: Zajednicu Iona (Iona - Community). Pripadaju joj jednako oni koji se nalaze u »svjetovnom« staležu tako i duhovne osobe: no svi pod jednom religioznom idejom: Pono-vo pomiriti crkvu i svijet, premostiti rascjep kršćanskog života u duhovni i svjetovni putem nove produbljene, socijalno odgovorne pobožnosti, primjerom »savršenijeg« života. Bratstvo Iona danas je tip evangeličkog »reda« koji stoji usred svijeta, u svoje članove broji oženjene i posjednike, ali hoće omogućiti primjeran život prema evanđelju, bezuvjetno nasljedovanje Krista. Tako Bratstvo Iona — slično kao i evangelički samostan u Taizé — spada na onaj redovnički pokret što se pojavio u protestantizmu 20. stoljeća, a koje ima i veliko ekumensko značenje. Vec sada je Bratstvo Iona prešlo granice kalvinističke crkve u Škotskoj. Pripadaju mu Anglikanci,

kao i Baptisti, Prezbiterijanci i Kongregacionalisti. Izbjegava li ono time postojeće vjerske razlike putem svejedinog »praktičnog kršćanstva«? Mislimo da ne. Stari samostan Iona, što ga je ponovo izgradilo bratstvo i koje je u ljetnim mjesecima postalo središtem kršćanskih susreta, utemeljio je apostol Engleske sveti monah Kolumban. U njegovu duhu ovdje se u 20. stoljeću radi dalje.

Slike pokazuju život na Ioni u molitvi i kod propovijedi.

Protestantsko bratstvo Iona danas broji 154 prava člana i 700 pridruženih članova, njihov čvrsti prijateljski krug obuhvata 7000 ljudi. Bratstvo nema »zakona« nego čvrsta pravila života kojima se podlaže svaki član: misionarsko priznavanje prisutnosti Božje u našem svijetu, posebno u socijalnim i političkim stvarima; redovito bogoslužje; biblijsko čitanje (svaki dan pola sata), molitva, ručni rad na Ioni, darežljivost sa svim mogućim sredstvima: očekuje se da svaki dade 10% »raspoloživog dohotka«.

Prema »Der christliche Sonntag« br. 41, g. 1965.
o. Franjo CAREV

900-GODIŠNJICA SPOMENA ŠIBENIKA

Krešimirov grad Šibenik ponosi se svojom nadaleko poznatom katedralom sv. Jakova. Draguljem ovog velebnog hrama može se s pravom nazvati KRSTIONICA. Kad se čovjek nađe unutar nje, ostaje zapanjen promatrajući ovu kupelj preporođenja — »lavacrum regenerationis« — bilo s umjetničkog značenja bilo s religioznoga.

Ovo je djelo završio oko godine 1452. umjetnik Juraj Dalmaćinac.

Postavljeno je u polupodzemlje južne apside. Ova okrugla građevina ima bočne niše presvođene svinutim, gibkim i niskim svodom. Iskićena je mrežom lukova i vijenaca plamtećeg lišća.

Na 4 ugla stoje 4 proroka — predstavnici Staroga Zavjeta — omotani naboranim plaštevima. Reljefi anđela lebde na svodu okružujući likove Boga Oca i Duha Svetoga. Sve se ovo nalazi u renesanskom lovor-vijencu.

U ovu ukrašenu i dotjeranu prostoriju ulazi lagano svjetlo kroz 3 malena prozora i osvjetljava je. Tko je imao prigodu doći u koju prirodnu pećinu iskićenu stalaktitima — dobiva sličan utisak unišavši u krstionicu. Nakiti dljetom izrađeni sa svih strana. Čovjek se ne može načuditi ustrpljivosti majstora, koji je to sve uspio prenijeti u mramor. To rješava samo živa vjera majstora.

Na sredini nalazi se krsni zdenac, koji je središte cijele ove prostorije.

»Zaista, zaista, kažem ti, tko se ne preporodi vodom i Duhom Svetim ne može ući u kraljevstvo nebesko« (Iv 3, 5).

»Ja sam trs, vi ste loze« (Iv 15, 5).

Krštenje je sakramenat gdje zadobivamo božanski život, gdje smo postali jedno s Kristom, gdje smo postali udovi mističnoga Tijela njegova.